

28. 5. 2017 - Vabank

1. čtení: Žd 11, 1-3

Píseň: 373 - Ó, sešli Ducha svého

Základ kázání: Dt 6, 4-5

Kázání: Milé sestry, milí bratři v Kristu,

Srdce. Duše. Síla. Celé srdce. Celá duše. Celá síla. Celé mé srdce. Celá má duše. Celá má síla. Co se do nich vejde? Kdo se do nich vejde? Co už ne? Kdo už ne?

Vejdou se tam mí nepřátelé, které Hospodin, náš jediný Bůh, skoro až vyžaduje milovat?

Vejdu se tam já?

Měl bych. Stejně jako by měli i ti nepřátelé. Stejně jako těch zbývajících sedm miliard lidí. Ačkoli z nich drtivou většinu nikdy neuvidím. Taky by se do celé mé duše, srdce i síly měl vejít mimolidský svět planety země. Zvířata, voda, hory, bakterie, ozónová vrstva, sopky. Ba dokonce i další planety. Celý vesmír. Vždyť Hospodin je v každém místě tohoto vesmíru - ba i mimo něj!

Jenže na to přece nemůžu mít! Psychologové a sociologové dokázali, že se do lidského života vejde jen asi dvě stě lidí, pokud se s nimi máme alespoň občas setkávat, trávit čas, prohlubovat vztahy. Sedm miliard lidí? Celá Zeměkoule? Vesmír? To zase Bible akorát přehání...

Rozhodně! Pokud je nám lidské poznání cennější slov Stvořitele světa. Jestli je nám lidské pojetí vztahů a života důležitější vůle Stvořitele světa, pak dokonce samozřejmě, že Bible akorát přehání. Vždyť pak nám není bohem ani Bohem Hospodin, ale lidé. Ať už druzí nebo já. V takovém případě nemůžeme ani pomýšlet na druhou část základního vyznání víry každého žida a křesťana o lásce celou silou, duší a srdcem. Vždyť jsme nezvládlí

ani tu první: *Hospodin* je náš Bůh. Ne člověk. Ne lidé. Ne naše velmi chabé poznání. Ne naše síly a schopnosti. Ne já.

Avšak už v tom je nečekaná hloubka tohoto vyznání: Slovo víra tam nenalezneme. Žádné „Věřím v...“. Nýbrž: Hospodin - náš Bůh. Náš jediný Bůh. Objektivně. Ať se to komukoli líbí nebo ne. Hospodinovo absolutní božství i stvořitelství jsou na slabé lidské víře zcela nezávislé. Základem židovského vyznání je objektivní oznámení. Ne subjektivní vyjádření, v co *já* věřím.

Geniální. Nikde ve Starém zákoně se tak nemusí řešit, co je víra. Žádné „spolehnutí na to, v co doufáme“. To je doufání, víra je přece mnohem víc než jen doufání - to apoštol Pavel úplně nedomyslel. „Být si jist tím, co nevidíme“ - to je přece paranoia! Takové, kteří jsou si jisti, že po nich někdo jde, ačkoli o tom není vidět žádný doklad, přece posíláme k psychiatrovi. A následně ládujeme chemikáliemi ovlivňující mozkovou činnost.

Hospodin je *naším* Bohem objektivně. Ne nás křesťanů, židů nebo muslimů. Ne nás tady v evangelickém kostele. Hospodin je jediným Bohem (s velkým B!) nás *všech a všeho*. Ať si věříme třeba na konspirační teorie, astrologii nebo hlavně sami sobě.

Můžeme o tom diskutovat. Můžeme o tom vést spory. Můžeme s tím i nesouhlasit. Ale to je tak všechno, co se proti tomu dá dělat. Dobře to řekl Jára Cimrman - ten, kterého jsme neviděli, nevidíme a nevidíme, ale jsme si jím velice jistí. Ten tak bezvýhradný ateista, až se bál, že ho PánBůh potrestá.

Základem naší, té tak strašně omezené, lidské odpovědi na Boží volání není víra. To je až ovoce. Základem je přijetí faktu. Nikoli faktu, že Bůh *je*. To si jen člověk ve svém hříchu, tedy vzpouře právě proti Bohu, vymyslel, že on možná žádný Bůh s velkým B není, že jsou jen bohové s malým b - ekonomika, vztahy, ideály, blaženost, kultura, pravda atd. Základem uboze lidské odpovědi na Boží slovo je přijetí faktu, že Bohem je *Hospodin*. Že je Bohem nás *všech*. A že je *jediným* Bohem (s velkým B!) *všeho*, co jest.

Naše víra v tom nehraje takřka žádnou roli. Vždyť naše víra nezmění fakta. Má víra nezmění mou tělesnou hmotnost, rotaci

Země kolem své osy ani teplotu v místnosti. Víra nemění objektivní realitu. Ani nikdy neměla. Víra proměňuje „pouze“ náš vnitřní svět. „Pouze“ realitu subjektivní - mé srdce, mou duši a mou sílu. Teprve ovocem této proměny může být změna světa vnějšího - třeba i objektivní. Třeba i k horšímu. Třeba i k lepšímu.

Pokud člověk přijme, že právě ten biblický Hospodin se vším, co o sobě dal poznat, je neoddiskutovatelně naším jediným Bohem, zjistí, že se do jeho směšně lidských sil, srdce i duše najednou vejde mnohem víc - jak do kvality, tak do počtu. Můžeme milovat Hospodina celou silou, celým srdcem a celou duší. A ještě nám zbude rezerva! Dokonce tak velká rezerva, že se do ní vejde celý stvořený svět. Se všemi přáteli i nepřáteli, se všemi vinami i úspěchy, se vší historií, ekologií i technologickým pokrokem.

Jen se to vlastně nikomu nepovedlo. Možná, snad, asi to dokázal Ježíš z Nazaretu, nazývaný Kristus. Ale on podváděl, byl nejen plným člověkem, ale také plným, vtěleným Hospodinem. Snad Ježíš miloval Hospodina celým srdcem, celou silou a celou duší. Asi. To vyznáváme. Tomu věříme. Nevíme.

Nedokázal to Mojžíš ani Abraham. Pavel ani Petr. 266. papež římskokatolické církve František ani Tomáš Akvinský. Nedokázal to Dietrich Bonhoeffer ani Maxmilián Kolbe. František z Assisi ani Matka Tereza. Nedokázal jsem to já, ani vy. A takřka jistě to nedokážeme ani v budoucnu. Ani my, ani jiní.

Všichni si totiž rádi šetříme kus sil, srdce i duše jako zadní vrátka - pro jistotu. Nakonec jsme k tomu geneticky naprogramováni, vychováni rodiči i ostatní společností. Takoví prostě jsme - limitovaní, plní strachu a obav, přerostlých nebo nedorostlých eg („já“ - osobností).

Ale nemusíme takoví být. Můžeme alespoň spět k tomu, že takoví být nemusíme. Genetický kód není nejmocnější síla na světě. Ani kultura či výchova. Ba dokonce ani lidská víra - vždyť je tak prošpikovaná sobectvím a bludy, až hanba. Nejmocnější silou světa není ani láska ani pravda. Obojí se bez toho druhého stává nástrojem strašného útlaku a utrpení. Nejmocnější silou světa je jediný Bůh (s velkým B!), který je: Hospodin.

Proto je možné, abych Boha miloval všemi svými emocemi - „celým srdcem“. Mohu Hospodina milovat vším rozumem, kterým disponuji - „celou myslí“. Dokážu Hospodina milovat všemi schopnostmi a vším výkonem, kterým disponuji - „celou silou“. Ba dokonce to vše mohu 100% mixem všech těch tří složek, z nichž se skládám. A teprve tato 100% kombinace je pravá víra a láska k Bohu. Jen city v srdíčku nestačí. Jen rozumové chápání nestačí. A bez skutků je víra mrtvá - tedy bez lásky ze všech sil.

To, co nedokážeme vůči žádnému člověku, ba dokonce vůči žádnému objektu v tomto vesmíru, můžeme vůči Bohu. Protože každému člověku to umožňuje Hospodin. Právě tím, že 100% našich srdci, sil i duší namíříme ke Stvořiteli světa.

V takové momenty totiž překračujeme své lidství. V takových chvílích skutečně naplňujeme pojem „víra“ - jen ne z našich schopností, ale z Boží milosti. Naše ubohá víra se tak stává pravou vírou, která překračuje sebe samou i nás. Díky Boží milosti. Skrze Boží milost.

Můžeme překročit, přesáhnout, transcendovat všechna omezení, která známe. Omezení subjektivní v plnosti již zde. Omezení objektivní v časném životě jen částečně, v plnosti pak v Božím království. Můžeme překročit vlastní stín jako jednotlivci, sbory, církve, národy i živočišný druh. Můžeme milovat vše, co je kolem nás - včetně nepřátel nebo Božího slova v Písmu. Skrze úplnou, celistvou a bezvýhradnou lásku k Hospodinu. Skrze absolutní přijetí absolutní pravdy absolutního Hospodina, který nás miluje tak absolutně, že ani netušíme, co to znamená a obnáší.

Nakonec to je příklad Ježíše Krista, toho jediného, který dokázal naplnit Boží vůli na 100%. Toho jediného, který dokázal milovat Hospodina celým srdcem, celou duší i celou silou. A tak celý svět, od nejmenšího viru, přes kamení a stromy, až po nejhříšnějšího člověka.

Amen.

Píseň: 684 - Učiň mne, Pane, nástrojem